

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **M. Z.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 10 marca 2016 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 10 czerwca 2015 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 3 października 2014 r.

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić na rzecz adw. R. R. (KA), jako obrońcy skazanego z urzędu, kwotę 738 (słownie siedemset trzydzieści osiem) złotych, obejmującą już należny podatek VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 czerwca 2015 r.

obrońca skazanego zarzucił:

rażące naruszenie przepisów prawa mające wpływ na wynik postępowania, a to:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez:

a. jednostronną, fragmentaryczną i powierzchowną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, dokonaną w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym zeznań świadków, wyrażającą się w pominięciu istotnych faktów i dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a także nadaniu innym dowodom i faktom znaczenia, które nie znajduje oparcia w ujawnionym materiale dowodowym, co nakazuje uznać taką ocenę dowodów za wykraczającą poza ramy swobodnej oceny i obiektywizmu;

b. błędne kateryczne przyjęcie, że oskarżony był na miejscu popełnienia przestępstwa w zaparkowanym przy budynku przy ul. B. samochodzie, że miał motyw do pozbawienia życia S. G., że obejmował swoim zamiarem pozbawienie życia S. G., gdy tymczasem brak jednoznacznych i pewnych dowodów pozwalających na takie kateryczne stwierdzenia, a dowody przywołane przez Sąd na ich poparcie, w szczególności zeznania G. G., nie są wiarygodne i zawierają sprzeczności oraz zostały ocenione w sposób niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania;

c. brak rozważenia wszelkich możliwych wersji wydarzeń, pomimo że postępowanie w niniejszej sprawie miało charakter poszlakowy, a poszlaki te wskazują na możliwość sformułowania innych, wysoce prawdopodobnych wersji wydarzeń, a Sąd Apelacyjny nie zdołał w sposób wyłączający uzasadnione wątpliwości i zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania wyjaśnić, dlaczego inne wersje wydarzeń nie zasługują na danie im wiary;

d. poprzez sporządzenie uzasadnienia nieodpowiadającego wymogom

wynikającym z przepisów prawa, w szczególności poprzez brak należytego wyjaśnienia, czym kierował się Sąd odwoławczy wydając zaskarżony wyrok oraz dlaczego nie podzielił zarzutów apelacji oskarżonego.

II. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie i uznanie oskarżonego za winnego pomocnictwa do popełnienia zbrodni zabójstwa w sytuacji, gdy nie zrealizował on w ogóle znamion czynu zabronionego, w szczególności nie wykonał żadnych czynności ułatwiających lub mogących ułatwić popełnienie czynu zabronionego przez inną osobę.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądów, które ze względu na charakter (doniosłość) wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się w obrocie prawnym. Podnoszone w tej skardze zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące, naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji. Powyższe uwagi wydają się zasadne wobec charakteru zarzutów podniesionych w niniejszej kasacji. Obrońca bowiem pod pozorem naruszenia prawa procesowego z jednej strony podważa ustalenia faktyczne przyjęte w sprawie (zarzut I.), z drugiej zaś wskazuje na obrazę prawa materialnego (zarzut II.). Podważanie zaś ustaleń faktycznych i wskazywanie jednocześnie na obrazę prawa materialnego nie jest właściwe i nie może okazać się skuteczne.

Odnosząc się do zarzutu z pkt I zauważyć trzeba, co następuje.

W przedmiocie oceny zeznań G. G. wypowiedział się już Sąd Okręgowy (uzasadnienie s. 39 i n.) oraz Sąd Apelacyjny (uzasadnienie s. 10-18). Trzeba tu stwierdzić, że słusznej kontroli odwoławczej dokonał Sąd drugiej instancji. Rozważania w kasacji w tym zakresie stanowią jedynie polemikę z Sądami.

W przedmiocie oceny zeznań B. Ź. Sąd Okręgowy wypowiedział się w uzasadnieniu (s. 46-50), i w tym zakresie prawidłowej kontroli odwoławczej dokonał Sąd drugiej instancji (uzasadnienie s. 17-18). Wypowiedź skarżącego stanowi tu znów jedynie polemikę.

Co się zaś tyczy motywów popełnienia przestępstwa to wywody Sądu odwoławczego w tym zakresie zawarte są w uzasadnieniu i należy je w pełni podzielić. W tej kwestii jedynie polemiczne uwagi przedstawia w kasacji obrońca.

Podobnie zresztą jak niezasadnie kwestionuje wypowiedź Sądu Apelacyjnego (uzasadnienie s. 24-27) co do zamiaru oskarżonego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego odpowiada wszelkim wymogom nakładanym na ten dokument. Sąd Apelacyjny odniósł się bardzo szczegółowo do wszystkich zarzutów i argumentów zawartych w apelacji obrońcy. Ustosunkował się ten Sąd m.in. do przypisania oskarżonemu pomocnictwa (uzasadnienie s. 31-37), i uwzględnił treść zeznań pracowników Służby Więziennej (uzasadnienie s. 16-17). Sąd Apelacyjny wykazał, z jakich powodów przyjął, że w procesie poszlakowym można przypisać jednak oskarżonemu zarzucane mu przestępstwo (uzasadnienie s. 28-30). W tym kontekście uwagi kasacji stanowią jedynie polemikę.

Odnosząc się do zarzutu drugiego kasacji dotyczącego rzekomego naruszenia prawa materialnego stwierdzić też trzeba, że jest to polemika z

wywodami Sądu Apelacyjnego w tym zakresie. Nie mogą przekonywać zatem uwagi obrońcy na jego uzasadnienie. Sąd Apelacyjny słusznie wypowiedział się co do roli oskarżonego, czy umiejętności prowadzenia pojazdu przez oskarżonego.

W konsekwencji nie potwierdził się żaden zarzut kasacji, która ma jedynie polemiczny charakter. Zapoznanie się z uzasadnieniami Sądów orzekających dowodzi słuszności przypisania oskarżonemu przedmiotowego przestępstwa. Skarżący pod pozorem naruszenia prawa stara się podważyć ustalenia faktyczne i domaga się ponownej ich kontroli, tym razem przez Sąd Najwyższy, pomimo że kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny była prawidłowa, wręcz bardzo szczegółowa, o czym przekonują pisemne motywy rozstrzygnięcia, których nie ma potrzeby powielać. Biorąc pod uwagę okoliczność, że autor kasacji nie wykazał, aby Sąd odwoławczy nie odniósł się do jakiegoś zarzutu, albo uczynił to nieprawidłowo, bądź też dopuścił się innego naruszenia prawa w swoim procedowaniu, kasację tę uznać należało za oczywiście bezzasadną.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

kc